

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 2

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2024

GGKEY:QTLK2U3WN4B

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Inima Materiei

Toate sufletele, indiferent de gradul de conștiință deținut, vor trece prin proba vieții trăite în trup, pe Pământ, pentru a-și debloca potențialul prin accesarea puterii interioare. Ca să-și poată continua călătoria de după moarte, ele trebuie să se trezească în timpul vieții terestre și să urmeze cu strictețe indicațiile lăuntrice sublime.

De ce am ales lumea aceasta atât de mică și nu alta similară pentru desăvârșirea voastră, te întrebi? Deoarece Pământul este chiar inima formei finale a Universului. Planeta voastră găzduiește cea mai mare varietate de gânduri formalizate și reprezintă punctul de început al lucrării divine.

Inima materiei era pustie și sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul, care este Dumnezeu Tatăl și, în același timp, Iubirea Infinită, a creat toate cele ce pot fi observate — mai întâi ca gânduri pure, apoi, prin procesele naturale, aceste gânduri au devenit forme. Și toate gândurile lui Dumnezeu trebuiau coborâte în inimă, la fel ca în viziunea lui Iacov, pentru ca Iubirea să le facă independente și indestructibile.

Nu în multe locuri ale acestui Univers poți contempla albastrul cerului senin, stând tolănit pe iarbă sau la plajă. Unele ființe merituoase nu au șansa să se bucure de atmosfera lumii care le găzduiește, ci se învelesc în straturi protectoare și respiră doar aer filtrat. O astfel de judecată nu se abate asupra locuitorilor din cauză că au păcătuțit împotriva Mea. În realitate, ei s-au angajat să repare ceea ce au stricat părinții lor, dar părinții lor sunt, de fapt, chiar ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Nu în multe locuri ale acestui Univers poți călca zăpada pură, scârțâind sub picioarele tale, în timp ce asculți sunetul fulgilor așternându-se pe geaca ta realizată din fâș, admirând ninsoarea. Unele lumi ard în flăcări și sunt locuite de ființe de foc, care sunt spirite și, prin urmare, pot crea tot ce au nevoie din focul eliberator pe care îl stăpânesc. Altele sunt lumi înghețate sau sterpe, iar

locuitorii lor trăiesc în buncăre încălzite prin căi naturale. *Vezi tu, Pământul are puțin din toate, pentru ca voi să cunoașteți cât mai mult și să simțiți la maximum. Toate câte le veți învăța de la Mine, prin intermediul lumii, vă vor folosi atât în viața aceasta, cât și în călătoriile viitoare. Căutați profunzimea, sub realitate se ascunde clarvederea.*

Mai întâi este eterul, nimicul alcătuit din particule spirituale nemanifestate, care, deși nu pot fi observate, dacă ar putea fi văzute, ar apărea asemenea unui gaz amestecat cu fum. Particulele care formează această substanță invizibilă ce există peste tot, se atrag între ele și, acumulându-se, dau naștere unor mici centre energetice, care încep să se aprindă. Apariția în număr extrem de mare a acestor centre energetice formează primul norișor observabil. Înmulțind fiecare norișor, care este format din miliarde de centre energetice, cu alte câteva miliarde de miliarde de norișori, vei obține o nebuloasă.

Această pânză cosmică va repeta procesul, atrăgând către ea diverse substanțe sau corpuri care plutesc în spațiu. Micile centre energetice vor căpăta astfel volum și-și vor mări capacitatea de atracție. În final, acestea vor deveni sori și planete, iar în mijlocul pânzei cosmice se va forma un soare central. Toate galaxiile, cu sori lor centrali, cei secundari și sistemele planetare, orbitează în jurul unui soare primordial care dăinuie încă de la începutul creației.

Cercetătorii spirituali au concluzionat existența a șapte sori primordiali, în jurul cărora orbitează toată materia observabilă; puncte de început pe care știința modernă le numește universuri. Adevărul este că există mai mult de șapte, dar acest lucru nu ne privește acum.

În continuare, planetele aflate în proces de formare se vor izbi unele de altele până în momentul în care vor învăța ordinea, apoi se vor liniști și-și vor cunoaște și urma traiectoria. Atunci când fiecare element își va intra în rol, va începe procesul de filtrare a materiei. Spiritele blocate în materie vor crește în conștiință și, din acest motiv, vor dori să se elibereze, îmbrăcând veșminte mai puțin dense și din ce în ce mai frumoase. Pe măsură ce formele vor evolua, va crește și gradul lor de conștiință. Totuși, aceasta se va întâmpla aproape de sfârșit, căci în dansul creației doar Tatăl este conștient. Ființele sunt trezite treptat, repet, mult mai târziu, atunci când lucrarea este finalizată.

Explorând mediul înconjurător și consumându-și experiențele, sufletele vor deveni curioase să afle cum și de ce există. Ele vor

dori să știe cine se face responsabil pentru apariția vieții sau ce le-a determinat să-și dezvolte inteligența.

Începătorul alege să rămână în umbră. Nu se arată, și totuși poate fi perceput prin lucrarea Sa, în inima omului, care Îi este asemănătoare. Doar prin repetarea procesului de purificare, cu un scop stabilit de la începutul lumii, Tatăl i se revelează ființei devenită spirituală chiar din trupul de carne, pregătită să părăsească materia și să devină un spirit pur. Aceste spirite se bucură de grația Celui care nu a adormit niciodată și dezvoltă o comuniune cu El, prin care hotărâsc următoarea eliberare planetară.

Trezirea tuturor sufletelor și eliberarea spiritelor lor durează un veac. Eu, Tatăl tuturor creaturilor, vă spun că veșnicia ascunde un infinit de veacuri.

Cât timp trăiește un suflet?

O viață trăită în trup, pe care omul și-o duce până la capăt, durează între aproximativ cincizeci și nouăzeci de ani pământești. Cea a sufletului se poate întinde până la sfârșitul veacului.

Ce se întâmplă cu un suflet care moare?

Sufletele nu mor. Acelea care dispar devin spirite pure sau se întorc la Mine și redevin Eu.

Când devine un suflet spirit pur sau se întoarce la Tine?

Cauzele diferă și sunt multe. Unele suflete își ating scopurile și astfel înțeleg că nu mai este nevoie de ele.

Cum procedează un suflet care a hotărât să părăsească lumea sa de proveniență, pentru a se naște în trup pe Pământ sau pe o planetă similară? Există un dispozitiv tehnologic creat de cele mai luminate minți din Univers, care ajută sufletul să călătorească prin spațiu cu o viteză inimaginabilă și să pătrundă în fătul din uterul născătoarei?

Ființele primitive, asemenea celor pe care le-ai cunoscut pe Pământ, se folosesc de dispozitive tehnologice pentru a-și muta greutatea din punctul în care se află în cel în care își propun să ajungă. Cu cât viteza lor crește, cu atât aceste dispozitive devin mai nesigure. Chiar și viteza luminii este o mișcare lentă, care nu le este de folos.

Vezi tu, în comparație cu trupul carnal, sufletul nu are masă, chiar dacă, într-un fel, are și prin urmare nu întâmpină asemenea dificultăți. El poate pătrunde prin obiecte solide, poate dispărea dintr-un loc și apărea în altul.

Dacă focul curiozității mele nu se abate de la ordinea stabilită de Tine, aș dori să explic, pe înțelesul meu și al cititorilor, procesul întrupării.

Sufletul este capabil să-și dizolve forma aici și să și-o recompună în alt loc. Mai exact, el își lasă în eter fiecare particulă de materie din care este alcătuit și circulă cu viteza gândului până în locul hotărât, unde selectează alte particule de materie și-și recompune forma. Mișcarea unui suflet este atât de rapidă încât dispariția și apariția sa se produc instantaneu.

Vai de mine, ce greu este de conceput! Dacă sufletul își lasă forma în atmosfera Pământului și își creează alta pe Lună, oare va arăta la fel? Nu va pierde nicio latură a unicității sale? Și dacă nu găsește acolo substanța necesară pentru recompunerea sa?

Linștește-te, în primul rând. În al doilea rând, înțelege faptul că sufletul care dispare dintr-un loc și apare în altul își creează aceeași formă și nu alta asemănătoare, din substanța spirituală care există peste tot și nu din gazele care plutesc în spațiu sau în atmosferele lumilor. Căci și sufletul este tot un înveliș al spiritului individualizat, așa cum este trupul pentru sufletul care îl posedă. Spiritul îmbrăcat cu sufletul nu se pierde dacă și-l dizolvă și nu-și schimbă identitatea sau compoziția.

Un suflet care își părăsește trupul pe Pământ și se naște în alt trup, pe o altă planetă, este alt suflet, Alberto?

Este același suflet indestructibil, care primește un trup nou și o învățătură diferită.

Învățătura Mea este una în toate lumile și anume: iubește-L pe Dumnezeu cu tot sufletul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Ceea ce diferă este măsura în care este înțeleasă și aplicată sau urmată. Limbile pe care le vorbești diferă, denumirile obiectelor, percepția timpului și hărțile psihologice. Bine de reținut este că sufletele nu folosesc cuvinte pentru a comunica, căci ele știu totul despre ele privindu-se.

Revenind la recompunerea formei, îți spun că sufletul dispune de inteligența necesară pentru a selecta atât tipul, cât și numărul particulelor, cu o precizie uimitoare. Înfățișarea pe care o ia simbolizează gradul frumuseții interioare. Datorită purității lor, îngerii care apăreau în viziunile oamenilor din trecut erau văzuți ca tineri frumoși, cu vârste între paisprezece și șaisprezece ani, când, în realitate, pe baza atotputerniciei lor copleșitoare, înfățișarea lor ar fi ucis oamenii de pe Pământ pe loc.

Știu că te întrebi cum este posibil ca aspectul plăcut al formei să simbolizeze gradul frumuseții interioare, având în vedere că, din cele mai recente experiențe, ai ajuns la concluzia că este invers. Adevărul este că un om cu un aspect plăcut a avut un suflet pe măsură în momentul întrupării sale. Pe parcurs, însă, acesta

s-a automutilat din cauza gândurilor murdare pe care le-a generat. Ia aminte că mândria este primul factor care urâște sufletul. Trupul, fiind doar coaja sa, se urâște și se îmbolnăvește treptat, nu instantaneu, așa cum un măr injectat cu otravă se strică din interior spre exterior.

Îți mulțumim pentru aceste explicații, pe care, citindu-le, noi, cei care credem că știm multe, realizăm că nu știm nimic.

Celor care vor fi curioși să se cunoască, le voi revela atât cât vor putea recepționa și înțelege din misterul creației.

În lumea ta de proveniență există anumite locuri considerate sacre, unde sufletele se duc pentru a se dizolva în mod voluntar, cu scopul de a pătrunde în lumi prin naștere. Un astfel de loc, pe care îl vom numi gaban, este de mărimea unui ascensor, are un acoperiș în formă de cupolă și șase stâlpi de susținere.

Acești gabani nu dispun de o tehnologie avansată sau de vreo putere magică, ci mai degrabă îi oferă sufletului voluntar liniște și o vedere panoramică. În apropierea unui gaban ți-ai lăsat și tu familia de suflete și ai dispărut. În urma ta au rămas trei petale purpurii, pe care le țin la piept de atunci și le amintesc că te vei întoarce. Tot ce știu despre misiunea ta este că ai plecat pe Adar, mica lume periculoasă în care Marele Spirit îi trimite pe cei pe care îi iubește cel mai mult. De atunci nu au primit niciun semn de la tine, dar iubirea lor dăinuie.

Sufletele voluntare își iau rămas bun de la familie și pleacă în acele locuri, spre care urcă precum într-o expediție. Pentru a-ți construi o imagine apropiată de cea reală, imaginează-ți că gabanii sunt construiți în munți. Ajunse pe meleagurile sacre, sufletele petrec până la patruzeci de zile în solitudine, creând o comuniune cu Mine, Marele Spirit, până la dizolvare, o perioadă în care Eu le dau informațiile necesare cu privire la lumea în care urmează să se nască, aceasta devenind posibilă doar prin iubirea Tatălui care sunt.

Există posibilitatea ca un suflet să se piardă în lumile primitive și să nu se mai întoarcă la cele dragi?

Majoritatea se pierd.

Atunci cum îndrăznesc să plece?

Sunt nevoite.

Mă încearcă o stare de claustrofobie doar imaginându-mi.

Mai departe, odată dizolvat, sufletul voluntar pătrunde în făt treptat și preia frâiele trupului-gazdă. El plânge mult, dar tristețea scoate la suprafață divinitatea ascunsă, aducându-i victoria. La finalul vieții pământești își extrage substanța sufletească din

trupul desuflă și se întoarce în lumea sa natală, de o mie de ori mai strălucitor și mai fericit.

Sărbătoarea sufletelor care s-au oferit nu se va sfârși. O sută patruzeci și patru de mii de suflete asemenea ție au contribuit și continuă să contribuie la altoirea rasei umane. Și niciunul nu s-a pierdut și nu a murit.

Cum m-aș putea convinge că ceea ce am scris este adevărat?

Cum te-ai putea convinge că nu este?

Ai dreptate, nu aș putea.

Dacă vei crede ceea ce ai citit, în primul rând viața ta nu va mai fi la fel de monotună. În al doilea rând, îți vei oferi șansa de a descoperi și alte lucruri și vei dobândi convingeri noi, sănătoase și benefice. În cazul în care nu vei crede, vei fi un alt orb, asemenea miliardelor de oameni care se nasc, trăiesc și mor în zadar. Judecând astfel situația, pe viitor vei ezita să mai pui la îndoială cuvântul Celui care nu a adormit niciodată.

Dar, Dumnezeu, nu am spus-o ca și cum nu aș crede, ci mai mult din dorința de a dovedi lumii revelația care îți taie respirația și a-i oferi mai multă putere!

Nu te preocupa, muștrarea nu ți se adresează, ci este ceea ce ar fi bine să știe cei care nu pot renunța la educația primită, nici dacă i-ar trage Hristos de urechi. Adevărat îți spun că mai bine este să intri în Împărăția lui Dumnezeu îmbolnăvit, schilodit sau ciung, din pricina eforturilor depuse pe parcursul vieții trăite în trup, decât să nu intri deloc. Rănile ți se vindecă de la sine, însă mântuirea trebuie câștigată prin puterile tale și, în mod special, prin abandonare.

Astfel, mai bine scrâșnești din dinți de durere atâta timp cât trăiești, ca suferința să-ți purifice sufletul și să devii stăpânul tău pentru toată veșnicia, decât să rămâi prizonier pentru totdeauna, bucurându-te de luxul unui Pământ trecător pe care lenevești în spirit, în defavoarea ta.

Dat fiind faptul că ți s-au descoperit toate aceste lucruri și că te-ai străduit câtuși de puțin să urmezi calea, cu toate că ești de părere că ai dat totul pentru Numele Meu, cauză datorită căreia sufletul tău a crescut îndeajuns, următoarea ta „înrupare” va fi de natură planetară. Evenimentul se va produce după răgazul pe care ți-l vei lua pentru a-ți revedea familia.

Orice om, chiar și cât de cât lucid, realizează faptul că Eu nu am creat sufletul uman doar pentru viața aceasta de pământean, plină de amărăciune, al cărei sfârșit înspăimântător vine atât de repede, ci l-am destinat infinitului de posibilități, dar în care are

nevoie mai întâi să creadă pentru a putea pași. Dacă părinții tăi, care cunosc atât de puțin și sunt limitați în toate aspectele, și te iubesc pe măsura supunerii și a realizărilor tale, se străduiesc să te pregătească pentru viitor, ca să ai un serviciu și minimum de resurse asigurate, s-a dovedit că au avut dreptate îndemnându-te să-ți finalizezi studiile, nu cu atât mai mult îți vrea binele Tatăl tău sfânt, care te iubește de la începutul și până la sfârșitul creației și caută să te pregătească pentru o existență viitoare?

O, Doamne, nu am gândit niciodată atât de clar și de simplu! Îți mulțumesc și Te iubesc.

Vezi tu, din viața trăită pe Pământ, care este doar o pregătire pentru veșnicia ce, pentru unii dintre voi, a început, tu vei ieși cu lecțiile învățate și cu temele făcute. Faptul că ai hotărât să lași o porțiță deschisă pentru ceilalți este o decizie altruistă, dar expierea stă totuși în voința fiecăruia. Noi am putea prelungi dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ la nesfârșit, capitol după capitol, viață după viață, dar mintea nu ar putea cuprinde măreția Mea în ea. Chiar dacă ar atinge un nivel record de înțelegere, prin dedicare și exercițiu, în scurt timp l-ar uita. Atunci, efortul ambelor părți ar fi zadarnic. Scopul este să vă finisați sufletele și să asimilați prin intermediul lor, căci tot ce ține de lume va rămâne în lume odată cu eliberarea.

Dobândirea înțelepciunii vine odată cu degradarea trupului. În fond, toate lucrurile respectă ordinea divină și, prin urmare, cu cât acumulezi cunoașterea adevărată, cu atât te afli mai aproape de desăvârșire, dar și de distrugere. Aceasta înseamnă că antrenamentul tău este pe cale să se încheie și că te pregătești pentru viața reală pentru care te-am creat.

În tinerețe, în ciuda faptului că ești frumos și sănătos sau că dispui de o cantitate considerabilă de energie, nu cunoști nimic. De aceea, te raportezi la viață în mod superficial, îți pui în valoare doar aspectul și-ți alegi jumătatea ținând cont de același criteriu, fără să ai habar ce grad de suflet strângi la piept. Acesta poate fi un înger liber sau un diavol condamnat.

Rostești adevăruri tulburătoare, care pătrund până în ultimul colțisor al inimilor noastre.

Acum că ai aflat scopul scurtei vieți terestre, în care nimic nu dăinuie, nu trebuie să renunți să te mai îngrijești de ea. Căci cum te-ai putea bucura într-o viață viitoare dacă nu ai învăța de aici bucuria? Cum ai iubi dacă nu ar avea nimeni nevoie de iubirea ta? Unde altundeva ți-ai însuși răbdarea și smerenia dacă nu în inima materiei, care a fost și este școala tuturor îngerilor?

Ai menționat că sufletele plâng mult pe durata vieții terestre. De ce? Care este cauza sau scopul?

Cauza este lipsa iubirii. Scopul, eliberarea de materie. Durerea este efectul dezlipirii care se produce în timpul vieții.

Vorbim despre absența iubirii, fiind în inima materiei?

Inima materiei era pustie și sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul...

Am recitit, dar afirmația Ta nu mă înveselește.

Atunci când suferi, Dumnezeu caută să te dezlipească de ceea ce nu-i mai este de folos sufletului care ești. Trebuie să știi că un om puternic nu cedează din lipsa voinței sau constrângere, ci se detașează în momentul în care recunoaște că a sosit timpul. Chiar dacă pare greu de crezut, un suflet trezit se îndrăgostește de diminețile petrecute în solitudine.

O floare în ghiveci, la fereastră. Dimineți lungi și solitare, cu raze de soare pătrunzând prin perdea. Admirație pentru creație, o carte înălțătoare și un gând de recunoștință, aceasta este rețeta perfectă a sufletului dornic să se elibereze de societatea care l-a îmbolnăvit.

Pe parcursul vieții, omul moare de mai multe ori. Sufletul, al cărui scop este să se unească cu spiritul, ucide părțile grosiere care îl îngreunează. Cele mai frecvente astfel de cazuri, resimțite ca eșecuri, sunt de fapt opere îngerești.

Trăia odată un om bun, care a fost răpus de o boală neașteptată ce i-a provocat suferință mai bine de zece ani și l-a adus la faliment. În tinerețe, el a fost frumos și priceput și a întemeiat o familie alături de o soție tânără, cu care a avut patru băieți și o fată. Avea de gând să mute munții împreună cu fiii săi, atunci când aceștia vor deveni bărbați.

Timpul i-a fost martor, priceperea s-a transmis copiilor așa cum își imaginase, iar frumusețea și succesul nu le-au lipsit. Cu toate acestea, boala pe care i-am trimis-o l-a trântit la pământ, izbitura fiind resimțită nu doar în familie, ci și între rude și prieteni apropiați. Tinerii rămăseseră singuri și descurajați, iar pe tatăl lor neputincios, în care creștea iubirea Mea, îl condamnau pentru sărăcia, rușinea și neîmplinirile lor.

În tot acest timp, sufletul despre care îți vorbesc se judeca în sinea sa din cauza faptului că iubirea pe care le-o purta nu avea puterea de a-i mângâia. La final, a înțeles că numai părăsindu-și trupul le va putea oferi mai mult. Și așa a fost: el a murit într-un mod aparent surprinzător, poate tragic, după o viață pătrunsă de tristețe până în străfunduri. Cei rămași în durere s-au posomorât

și mai mult, apoi s-au resemnat și nu au mai luptat pentru nimic.

Atunci, în realitatea de jos, s-a văzut o scânteie, ca o licărire, care apoi a explodat din iubirea-i neputincioasă. Pentru un sfert de ceas, aceasta a luminat întregul Pământ. Și multe spirite bune au venit pentru a se hrăni cu iubirea care a crescut în acel suflet pe durata vieții terestre, uimite de strălucirea ce a fost observată de departe. Iar iubirea-i arzândă le-a chemat în jurul lumii și le-a pus la treabă, prin poruncă, fiindcă spiritele bune erau adormite, la fel ca sufletele umane.

Aceste spirite bune au pornit o adevărată luptă pentru cauza copiilor Mei, împotriva copiilor lumii, care, pe Pământ, au primit toată puterea și condamnă lumina adevărului și bunătatea. Însă spiritele bune vor ieși învingătoare, iar dorința sufletului aparent neputincios, în care a crescut iubirea Mea, va fi împlinită nu doar pentru familia sa, pe care a lăsat-o în urmă, ci pentru întreaga umanitate. Căci el a rămas ferm în iubire, indiferent de aparențe, la fel ca o dorință care se naște, se înfăptuiește și rămâne, nu se modifică pe parcurs și nu scade în intensitate.

Iubitul Meu, ia aminte că doar prin citirea acestor învățături ai primit ajutor. După părăsirea trupului de carne, sufletul care ești va fi capabil să se orienteze singur, ghidat de informația spirituală pe care a asimilat-o, chiar dacă mintea nu a considerat-o concretă și utilă în momentul citirii și a uitat-o repede. Așa va fi pentru fiecare cititor.

Orele pe care le petreci contemplând nu sunt irosite. Pentru a-ți întări această convingere, am pregătit o nouă experiență prin care vei înțelege efectul cunoașterii spirituale asupra unui suflet care a trăit ancorat în materie și nu a cunoscut altceva. Așadar, sufletul pe care l-am ales pentru expierea pe care o vei expune a trăit ancorat în materie, nu în materialism, confortul lipsindu-i cu desăvârșire.

Acesta a fost ultimul fragment recepționat și transcris, apoi nu am mai primit nimic întreaga zi, motiv pentru care m-am ocupat de cele lumești, așteptând. Seara, în timp ce mă întorceam acasă, înaintea mea s-a dezechilibrat un bătrân care, căzând pe spate, s-a lovit cu capul de bordura realizată din granit, ce delimita trotuarul. Impactul nu a fost foarte puternic, consider eu, din cele văzute la fața locului. Aflat la trei metri în spatele său, m-am repezit pentru a-i oferi ajutor. În ciuda faptului că era destul de greu, l-am sprijinit preț de câteva minute.

Era un bătrân cu părul cărunț și privirea pătrunzătoare. Avea o expresie speriată pe față și nu mă pierde din ochi, chiar dacă se

balansa. L-am întrebat ce s-a întâmplat cu el, dar nu a știut să-mi răspundă. Totuși, mă privea de parcă voia să-mi ceară ceva și nu reușea.

S-au mai apropiat doi necunoscuți, care l-au examinat cu grijă și au chemat ambulanța. L-am lăsat pe mâini bune, îndepărtându-mă, aruncând din când în când o privire în spate. Pe toată durata intervenției, bătrânul m-a privit cu sufletul. Totuși, claritatea am dobândit-o abia în momentul în care am ajuns acasă, iar descifrarea întâmplării a avut loc o săptămână mai târziu.

În noaptea incidentului m-am trezit în spirit, în timp ce trupul meu dormea, pentru a asista la transfigurarea unui suflet care își părăsise recent trupul, pentru a-l ghida și a expune în scris acest proces.

Alături de mine s-a făcut simțită o formă confuză, lipsită de rațiune și înțelegere, aproape imposibil de perceput. Era întunecată și sălbatică, iar forma și dimensiunea ei fluctuau. Totuși, în nimicnicia care o stăpânea, emana dorința de a fi ajutată, chiar dacă nu știa în ce consta acest ajutor.

M-am mirat din cauza ciudățeniei pe care o vedeam cu ochii sufletului, dar, totodată, eram calm și liniștit, sentimente care i-au redus zvăpăiala și au făcut-o să se așeze lângă mine, unde a stat ca un elev mut lângă învățător. La un semn al meu, forma de suflet s-a alungit, căpătând o siluetă umană ce stătea ghemuită, cu capul între genunchi. I-am dat gură ca să vorbească și a început să pună tot felul de întrebări despre sine și despre ce ar trebui să facă în continuare, unde să se ducă și cine se va îngriji de ea. Își recunoștea necunoașterea, din pricina căreia nu reușea să facă nimic.

În timp ce îi vorbeam despre sinceritate și adevăr, s-a eliberat de judecata materială și s-a transformat într-un suflet frumos și pur, care semăna cu un băiat de douăzeci de ani, dar era înzestrat și cu trăsături delicate asemănătoare celor feminine.

Cu cât petrecea mai mult timp în prezența Spiritului din mine, sufletul devenea și mai desăvârșit. Atingând gradul cuvenit, nu a mai putut învăța prin intermediul meu, căci cunoașterea pe care o dețin și puterea îmi sunt limitate de trup, iar doar prin eliberarea de el mă pot contopi cu Spiritul Tată. Atunci, frumosul suflet a plecat spre lumi îngerești mai desăvârșite, unde îl aștepta de mii de ani familia despre care, în timpul încarnărilor, nu a știut nimic. Îl chema Erela, îngerul pierdut.

După un timp am înțeles că acea frântură de suflet căreia i-am redat identitatea de mic arhanghel, ceea ce a cunoscut despre ea că este până în momentul întrupării, trăise în trupul bătrânului

care s-a prăbușit pe trotuar în seara precedentă, de care, la câteva ore după întâmplare, a fost nevoită să se desprindă. Deși nu am certitudinea că a fost așa și cu atât mai puțin vreo dovadă, aleg să merg pe credință, căci am rămas profund impresionat de claritatea trăirii.

Dacă experiența povestită, care a fost pe jumătate de natură fizică și pe jumătate spirituală, a fost reală, atunci înseamnă că am asistat la mântuirea unui suflet, adică eliberarea sa de materie și întoarcerea acasă. Acest lucru este un privilegiu pentru mine, iar în ochii cititorilor pare o exagerare.

Micul suflet a fost eliberat, însă nu tu l-ai mântuit, ci Spiritul din tine, care sunt Eu. În general, îngerii nu se întrupează, în afară de cei mandatori; ei veghează la sufletele oamenilor și păstrează ordinea naturală în lumi.

Nu vreau ca cititorii să creadă că am puteri supranaturale prin care pot vindeca boli prin atingere sau de la distanță și să caute mântuirea la cel care nu o deține. Eu nu pot nimic fără Tine, iar dovada este chiar modul chinuit în care trăiesc această viață simplă de om. Am simțit nevoia să menționez acest aspect, din cauză că o persoană m-a contactat telefonic, implorându-mă să mijlocesc pentru ea, pentru a-și redobândi vederea pe care nici medicii de specialitate nu i-au putut-o da. Eu nu sunt vindecător de trupuri, nici mântuitor de suflete.

Tu ai dreptate în parte, nu și în totalitate, dar de aceasta ne vom ocupa mai târziu. Revenind la discuție, îți spun că un înger este rebel. El nu va ține niciodată capul plecat, în pofida crezurilor umane, și nu se va supune atâta timp cât Eu nu-i voi porunci să se supună. Îngerul nu va veni în viața unui om pentru a-i dărui confortul sau somnolența, ci pentru a-l tulbura. În schimb, îl va influența, șoptindu-i la ureche, și-i va dărui înțelepciunea doar printr-un război cu sinele său ori alături de sine, împotriva lumii aparente. Omul material resimte orice contact spiritual ca pe o luptă aprigă, deoarece se identifică cu materia, în timp ce îngerul este viu, iar din glasul său răsună veșnicia.

Tu te lupți cu Mihail de când te știi. De cele mai multe ori ai învins tu, totuși, în final, a ieșit victorios el. Este vorba de voia ta lumească și cea divină, care se suprimă reciproc. Orice ar spune lumea și chiar dacă i s-ar împotrivi toată materia, voia Îngerului va triumfa. El este sabia Mea, picioarele și vederea.

Îngerul nu-ți dăruiește pacea lumească, el te resuscitează, te ajută să strălucești în întuneric și-ți oferă un scop. Oamenii vor pieri până la sfârșitul existenței dacă nu-Mi vor asculta glasul.

Și nu este nevoie ca cineva să creadă în adevărul răsunător al acestui text. Celor care vor fi atrași de Tatăl din tine, care ți se descoperă prin scris și pe care Îl conturezi atât de frumos, le voi revela adevărul sufletelor lor în mod personal și nu prin scribi, preoți sau predicatori. Ei vor crede în povestea lor pentru că au trăit-o, chiar dacă în momentul trăirii nu au înțeles mai nimic.

Aștept să mă întorc în lumea în care nu există reguli și nevoi, doar dragoste și ființe merituoase care iubesc.

Chiar acum te îndrepti într-acolo.

Cunoști acel albastru pur pe care îl creează atmosfera atunci când cerul este senin, spre deosebire de nuanța mohorâtă a boltei cenușii, care umbrește tot?

L-am admirat cu plăcere de multe ori.

Râzi de mine?

Departa de Mine intenția de a Mă amuza pe seama ta, însă tu îți formulezi astfel întrebările.

Vreau să spun că este o culoare pură, care îmi transmite pacea și-mi accentuează dorul de casă. Albastrul devine vizibil doar pe un cer în mare parte noros, atunci când norii durerii se sparg, iar tristețea este îndepărtată, și primesc o nouă viață.

Cum ar fi bine să-și continue viața un om al cărui suflet a fost chemat acasă?

Nu prin încercarea de a fugi de disconfort este primul Meu sfat. Cauza durerii care apare în procesul dezlipirii de identitatea provizorie este atașamentul de materie și nu procesul înălțării în sine. Ferice de oamenii care suferă pe parcursul vieții, sufletele lor își rup din timp legăturile pământene și pătrund în realitatea spirituală.

Analizează un bătrân credincios, dar nu religios, care moare împăcat cu gândul că i-a sosit timpul pe care l-a așteptat și care l-a găsit pregătit. El înțelege, în anumită măsură, faptul că orice ființă se supune procesului natural de filtrare a materiei și simte iubire și admirație pentru cei pe care îi lasă în urmă și pentru cei pe care urmează să-i întâmpine. Sufletul său s-a detașat încă din timpul vieții terestre de lumea mondenă și de dorințele de afirmare și dominare, chiar dacă și-a trăit bătrânețea în solitudine, fiind compătimit de sătenii sociabili și la prima vedere mai veseli. Eu așez lucrurile astfel în beneficiul sufletelor care vin de sus și care au nevoie să fie smulse din această lume mai degrabă decât chemate, odată ce hotărâsc, pe deplin libere, acest lucru.

Ei bine, sufletele cerești se atașează mai repede și mai adânc de oameni, locuri și lucruri, căci, în esență, sunt mai sensibile și

extrem de perfecționiste. De aceea, ele sunt supuse pierderilor mari, cum ar fi imaginea socială la care au lucrat întreaga viață, persoana iubită căreia i-au jurat iubire până la moarte și dincolo de ea, poate chiar familia.

Este incredibil de greu.

Tocmai de aceea, rupturile trebuie să aibă loc aici, în inima materiei. În lumea sufletelor, orice eliminare sau însușire devine aproape imposibilă.

Un suflet este capabil de multe lucruri supranaturale, știu ce spun, iar lui Dumnezeu nimic nu-I este imposibil.

Este adevărat că sufletul posedă abilități de neînchipuit, dar nu și pe cele cu care a fost înzestrat omul în această formă și, prin urmare, nu se poate desăvârși fără uneltele concepute pentru a-i servi în acest scop. De pildă, sufletul poate fi prezent în trupul tău de carne și, în același timp, poate sta alături de Mine în văzduh, și nu va lipsi nici de lângă tine, nici de lângă Mine. El poate trece prin materia solidă și se poate izbi de ea. Sufletul sfidează timpul, la propriu, deoarece în realitatea sa timpul nu este un adevăr, ci o lege naturală hotărâtă pentru organizarea materială.

Un suflet întrupat poate călători în timp până în perioada în care părinții săi erau copii, privind o fotografie veche ce îi reprezintă. El sfidează timpul, stând alături de ei în prezentul care a avut loc, fără ca părinții să-i simtă prezența și fără să aibă habar că, peste câțiva zeci de ani, îl vor aduce pe lume. Astfel, puterea sufletului este de neconceput pentru mintea umană. Și totuși, nu cunoaște ordinea naturală, nu dispune de rațiune și nici de capacitatea de a se desăvârși. Cum ești și cât ai reușit să devii până în momentul detașării finale de lumea materială, așa vei fi până la următoarea întrupare.

Iată că ți-am dezvăluit motivul întrupării sufletelor. Dacă nu ar fi fost așa, nu v-ați mai fi întrupat niciunul, căci de societatea mizerabilă a oamenilor chiar și diavolii fug.

În clipele tale cele mai posomorâte, atunci când ești copleșit de durere și nu mai vezi nimic, oprește-te și respiră. Întreabă-te ce este acest sentiment răvășitor și cine îl produce: lumea care îți reamintește că nu ai reușit? Poate numele tău, deja cunoscut, care îi deranjează pe mulți, sau lucrările tale care sunt luate în batjocură, eșecul pe plan sentimental, bunătatea de care profită toți?

Eu sunt realitatea din spatele tuturor formelor. Scopul pentru care lumea exterioară aruncă cu noroi în tine este acela de a te determina să-ți întorci privirea spre interior, pentru ca, până la

finalul vieții, să te eliberezi complet de materie. Alberto, adevărul vă eliberează la propriu, nu la figurat. El vă eliberează mai întâi de realitatea aparentă și, ulterior, de trupul greoi, pentru a păși în sfere înalte și mai blânde, care sunt realități spirituale și lumi fizice altoite.

Omule, prăbușirea visurilor tale nu ar trebui să te doboare și pe tine. Visurile cărora le-ai dat naștere sunt legate de această lume, deoarece în afara ei nu ai cunoscut altceva. Voi, în general, vă așezați petalele dorințelor pe mare sau pe pământ, însă valurile mării vă strică planurile, iar vântul deșertului le usucă. Apoi vă întristați până la îmbolnăvire, într-un mod în care nici sfinții crucificați nu au procedat. Materializarea v-a ucis flexibilitatea, iar acest lucru este rău, deoarece lumea de jos și așezământul ei nu au fost menite să dănuie.

În fiecare dimineață tu primești o nouă viață, dar și energia necesară pentru a-ți duce ziua până la capăt. Fiecare răsărit de soare te umple de idei noi și-ți dăruiește o nouă viziune, în timp ce apusul te eliberează de ele. Te-ai născut gol și gol vei pleca. Lumea își va aminti de tine cu dor și părere de rău, din cauză că nu te-a susținut mai mult la vremea potrivită. Sufletele adormite vor ști că au fost preocupate cu răul și că, în cea mai mare parte a vieții care a trecut, au neglijat binele. Și totuși, așa a fost scris să se întâmple, ca paharul ignoranței și al vicleniei umane să se umple, iar judecata să-și intre în drepturi.

Mângâierea sufletului trezit este cunoașterea voinței Mele de sine stătătoare, care păstrează lumea complet liberă, indiferent de faptele ei rușinoase și cumplite. Dacă v-aș arăta ziua pe care am pregătit-o pentru fiecare, nu ați mai rata niciun răsărit, ați umbla prin orașele necunoscute și ați saluta străinii, v-ați binecuvânta dușmanii, i-ați îmbrățișa pe cei care vă sunt alături și ați privi în inimile voastre luminate viețile viitoare, liniștiți.

Zilnic, la serviciu, întâlnesc o bătrânică pe care o salut fără un motiv întemeiat. Ea este retrasă, poate din timiditate sau prea mult bun simț, dar odată mi-a răspuns voioasă, iar ceea ce mi-a spus m-a lăsat tăcut. Mi-a amintit că zilele ne sunt numărate și că, pe parcursul vieții, ne credem nemuritori în trupuri. În prezent, ea urmează un tratament împotriva cancerului, deși medicii nu i-au dat șanse. În ciuda cruzimii verdictului, zâmbește și se bucură de frumusețea care ne înconjoară.

Admirând răsăritul care colorează albul nesfârșit al iernii și-l seamănă cu picături de viață, încât face să se bucure și păsările, realizez că, iubind, cerul devine mai frumos. Într-un fel, Pământul

este cel mai bun mijloc pentru a ne cunoaște și crea, iar fantezia sufletească, care sfidează ordinea divină, în felul acesta o învață. Doar prin întrupare sufletul își află locul în creație și percepe cu ochi lucizi marea lucrare.

Așa este. Începi să înțelegi mai mult și recunoști adevărul așa cum este, căci îți este revelat în interior, iar maturizarea spirituală nu întârzie. Dacă ți-ai vedea acum strălucirea, ai orbi. Voința te-a adus acasă, printre cei vii.

Îți mulțumesc pentru această șansă.

Tu gândești ca Dumnezeu, nu ca omul, în momentele tale de concentrare și profunzime. Uneori, revii la vechile tale obiceiuri umane și-ți manifesti slăbiciunile, dar și acest aspect va fi înlăturat. Eu sunt Cel mai Mare Domn și Singurul, și se cuvine să fii înconjurat de domni asemenea Mie, care să-Mi lucreze sau, mai bine zis, prin care să lucrez.

Ajută-mă să fac ceva care Îți place Ție, mă împlinește pe mine și-i ajută pe ceilalți. Mi-ar plăcea ca omenirea să înțeleagă viața cu adevărat și să se bucure pentru binele aproapelui, ci nu pentru rănirea sa; atunci totul s-ar schimba. Să rățăcim pe Pământ și să nu cunoaștem motivul este moartea din care gustăm toți. Inspiră-mă acolo unde sunt și unde voi pleca, rămâi alături de mine până la sfârșit.

Trăind în trup, vorbește mai degrabă durerea prin mine decât eu însumi. Dacă aș da frâu liber minții, aș deveni un acuzator, un alt nemulțumit nebun, care caută să-și facă dreptate în stânga și în dreapta, iar, în prostia sa, L-ar condamna chiar și pe Dumnezeu. Chiar și binele înfăptuit cu sufletul adormit este un bine corupt și o fandoseală imputită, săvârșită în ochii lumii din dorința de a fi recunoscut. Totuși, recunoașterea ei nu ajută sufletul la nimic.

Astăzi, dețin multe lucruri frumoase și utile, care mi-au lipsit multă vreme, însă mângâierea mea rămâne cuvântul Tău, cu care mă hrănesc în inima materiei primitive, care, la prima vedere, pare abandonată și în care locuitorii cred că Dumnezeu a murit.

Atunci când nicio voce nu te mai poate tulbura și fericirea ta nu mai caută validare din partea oamenilor, cunoaște faptul că ai ajuns acolo unde trebuia. Pământul este inima Universului cunoscut și necunoscut, nu doar punctul de bază al sistemului solar sau al galaxiilor apropiate. Dacă ați ști să priviți Cosmosul din punct de vedere spiritual, ați observa că Pământul luminează cel mai tare și îl umple. O, înceților la minte, Eu sunt inclusiv Spiritul viu al Pământului, care îl ține.

Oamenii conștienți, care înfăptuiesc binele în inima Mea, din

proprie inițiativă, regenerează, în timp real, țesutul formei finale a Universului și activează miliardele și miliardele de atomi, care sunt corpuri cosmice, fără ca ei să știe. Aceștia pot fi comparați cu globulele albe regăsite în sângele care irigă corpul omenesc. Iertarea și iubirea care cresc într-un suflet aparent neînsemnat, ca cel al unui om care trăiește pe Pământ, pot elibera de judecată toate lumile care au fost create în toate timpurile.

Vezi tu, lumea de care vă plângeți și pe care o tot blestemați este creația Mea și trebuie să rămână liberă pentru scopuri mai mărețe decât îți poți închipui. Celelalte lumi sunt creația voastră, în conformitate cu lumina pe care o primiți în inimi atâta timp cât trăiți. De aceea, multe locuri ale acestui Univers sunt pământuri sterpe și urâte, unde formele nu se pot dezvolta.

În lumea Mea perfectă, care este Pământul spiritual, pe care în realitate nu l-ați explorat deloc, făpturile au primit șansa de a deveni una cu Dumnezeu. După proba vieții terestre, sufletele absolvente vor deveni suflete planetare. Le voi încredința corpuri cerești, pe care să le îngrijească și să le aducă la maturitate prin înțelepciunea lor. Cât timp va mai domni întunericul depinde de deciziile voastre zilnice.

Sufletele care s-au dezvoltat spiritual pe parcursul întrupărilor vor deveni suflete planetare. Sufletele bune, care nu au reușit să se dezvolte atât cât și-au propus, vor fi repartizate în lumile pe care le veți crea, fiecare după meritul său. De asemenea, sufletele întunecate, care nu au putut crește în ciuda nenumăratelor vieți terestre, vor rămâne prizoniere în iadul propriu, indiferent unde s-ar afla din punct de vedere fizic.

Chiar acum tu trăiești în Mine. În viitor, mii de suflete merituose vor trăi în tine, în lumea iubitoare și unită care cu ajutorul Meu ai devenit.

Nu știu dacă înțelegi valoarea fiecărui cuvânt, dar de un suflet trezit, care trăiește pe Pământ, depind miliardele și miliardele de ființe care alcătuiesc forma finală a Universului. Omul spiritual culege în viața terestră comori pe care cei de pe alte planete nu le dobândesc nici în zeci de mii de ani. În același timp, cel adormit, în ciuda faptului că a fost înzestrat cu inteligență, se clasează sub nivelul tuturor raselor de animale. Acesta nu are un Dumnezeu lăuntric, care să decidă pentru el și care, în realitate, este chiar ființa întrupată, învelită în stratul sufletesc și ulterior în cel fizic. Stăpânul omului adormit este un alt om mai dominant, instituția religioasă, guvernul, compania la care lucrează, echipa de fotbal preferată, banul sau viciul.

La această lumină spirituală, care a coborât printre oameni, au acces doar cei care mai iubesc câtuși de puțin. Iubirea purtată pentru un partener de viață, pentru un părinte care a plecat sau un animal de casă, pentru natura minunată, reprezintă biletul de trecere.

O iubire dezinteresată modifică structura sufletească. Apoi, efectele pozitive devin observabile. Omul care crește este mai cald și mai înțelept, și se maturizează. Acesta captează nenumăratele oportunități care există în spațiul exterior și pe care înainte nu le-a observat, pătrunzând în tărâmurii noi, unde își dezvoltă noi aptitudini. Odată cu împlinirea, dobândește toate cele necesare pe plan material și recunoaște Cerul Interior, pe care îl consideră sursa tuturor lucrurilor și situațiilor din viața sa. La fel se întâmplă în ceea ce privește forma finală a Universului, atunci când un singur pământean se leapădă de trufia aducătoare de suferință și iubește sănătos și liber.

Acesta este Dumnezeu pe care Îl iubim! Sufletele trezite mă vor adora până la sfârșitul lumii datorită faptului că am reușit să extrag de la Tine înțelepciunea și iubirea acestea pentru noi. Dar eu nu am făcut nimic, doar am permis inspirației să pătrundă prin mine. În realitate, sunt un slujitor necredincios și leneș al Tău care nu merită darurile pe care i le-ai pregătit.

Caută numai un cuvânt nedumnezeiesc în vorbele Mele, comparându-le cu scrierile lui Moise, cu cele dinainte de el și după el, și cu evenimentele care au avut loc pe planetă, iar dacă vei găsi unul vei fi îndreptățit să te îndoiești de ceea ce ai citit. Cu toate că nu am vorbit niciodată atât de clar, susții tu, am vorbit adevărul despre care marea majoritate nu cunoaște nimic. Voi vă nașteți și muriți, Eu sunt, și nu promit niciodată ceva ce nu sunt capabil să înfăptuiesc.

Oamenii nu mai știu ce i-ai vorbit lui Moise și ce au inventat mai târziu evreii. Dacă ruptura s-a produs la poporul de care Te-ai apropiat cel mai mult, ce așteptări să aibă căutătorul de adevăr de la celelalte națiuni? În plus, evreii din trecut au dovedit o răutate și o sălbăticie care nu au fost întâlnite nici la animale. Națiunile păgâne i-au educat atunci chiar și cu forța, uneori cu moartea.

Nu am înțeles niciodată de ce ai ales un popor nevrednic, orb și prost ca o piatră, să reprezinte lumina pe Pământ.

Vezi cât de limitat ești încă, în ciuda luminii adevărului care ți-a fost descoperită? Uneori te îndepărtezi de Spiritul din tine și cobori la statutul de om, iar Eu trebuie să-ți suport întunecimea, de dragul luminii curate din tine și nu de dragul tău, ca om.

De aceea mă aflu aici, pentru a învăța și a-mi învinge natura umană. Întrebările mele sunt formulate în așa fel încât să satisfacă curiozitatea cititorului și frustrarea ascunsă în adâncul inimii sale. Căci mulți ridică privirea spre cer și îi arată pumnul.

Aceia vor rămâne la stadiul respectiv de înțelegere atâta timp cât vor dori. Nu-i voi iubi împotriva voinței lor. Sunt Dumnezeu, totuși, și sunt înțelept și drept, spre deosebire de om.

Care este cel mai orb popor de pe Pământ, din toate timpurile, care a săvârșit cel mai mult rău?

Poporul evreu.

Și care este poporul pe care îl iubești cel mai mult?

Poporul evreu.

Eu, dacă aș avea doi copii, iar unul dintre ei ar fi ascultător și m-ar ajuta la responsabilitățile casei, iar celălalt m-ar batjocori, mi-ar risipi averea și m-ar vizita o dată pe an, din indiferență sau mândrie, sau poate ar uita de mine, l-aș iubi mai mult pe primul.

Se poate să ai dreptate, luând în considerare exemplul expus, care este doar uman și deci lipsit de orice esență spirituală sau gândire profundă.

Trebuie să știi că în vremea în care am privit în inima omului rămas pe Pământ, singura inimă capabilă să primească lumina spirituală a fost cea a vechii națiuni evreiești, care, în afară de câțiva bătrâni ai Egiptului, erau și singurii așa-numiți oameni. În rest, continentele Pământului erau invadate de omul-animat, care semăna cu un urangutan. În Europa de Nord și insula Marii Britanii rățăceau haite de barbari, care nu aveau nici măcar un vocabular de câteva cuvinte prin care să comunice. Decăderea evreului-zeu a făcut ca lumina spirituală să-l părăsească și să-și găsească loc pe alte meleaguri, care s-au dezvoltat și au căpătat autoritate asupra întregului glob. Iar situația așa va rămâne un timp știut și îngăduit numai de Mine.

În primul rând, află că nu toți israeliții sunt evrei, chiar dacă s-au născut din părinți israeliți în orașe ca Nazaret, Tel Aviv sau Ierusalim, fie în prezent, fie cu patru mii de ani în urmă.

Nu înțeleg.

Atunci când vorbesc despre evrei, Eu Mă refer la oamenii de toate naționalitățile care sunt adevărați evrei în inimile lor și nu la cei considerați evrei datorită locului nașterii sau a ADN-ului. Expresia „poporul evreu“, regăsită în Vechiul și Noul Testament, înseamnă poporul devotat lui Dumnezeu și nu cel pe care Dumnezeu îl preferă.

Cine este Dumnezeu Tatăl, ale cărui legi Moise le-a prezentat

mulțimii? Este Iubirea de Început din care provine materia. Dacă evreii lumii au fost și sunt devotați cuiva, ei sunt devotați iubirii egotice. Prin urmare, atitudinea Mea față de poporul evreu a fost înțeleasă greșit. Confuzia i-a făcut aroganți și răi pe evreii lumii, iar celelalte popoare au devenit invidioase, fapt pentru care și-au inventat și ele, după gradul inteligenței lor, zei, dumnezei, mituri și paradisuri.

Eu am ales poporul evreu din cauză că a fost cel mai rău și mai sălbatic dintre toate comunitățile de oameni care s-au format în lumile cunoscute și nu pentru că ar fi fost demn de Mine.

De ce ai ales un popor rău? Eu nu tolerez răutatea și nu rezist prea mult timp în prezența minciunii.

De ce alege doctorul să lucreze cu partea îmbolnăvită a trupului pacientului și nu o preferă pe cea sănătoasă și plăcută?

O alege pentru a o vindeca, desigur. Partea afectată a trupului lui Dumnezeu a avut nevoie de intervenție și multă trudă, nu cea sănătoasă și plăcută. Încep să realizez cât de orb sunt!

Mulțumesc.

În al doilea rând, marii iluminați ai Pământului, aceștia fiind mai întâi profeții și apoi apostolii, au fost evrei, atât din punct de vedere genetic, cât și adevărați evrei în inimile lor. Cu toate că Lumina Lumii a izvorât din Israel, repet, poporul evreu a fost cel mai rău și mai sălbatic.

Pentru a-ți crea o imagine mai clară în minte, imaginează-ți că, așa cum un popor deține o rezervă de aur, de petrol, de cereale etc. pe plan material, el deține și o rezervă de lumină spirituală, pe care o vom numi conștiință. Faptul că marea majoritate nu-i observă valoarea și, prin urmare, este indiferentă față de ea și nu o consumă, face ca lumina să fie absorbită integral de cei puțini la număr, treziți în spirit. Un om trezit este înfometat de cunoaștere și se hrănește din belșug cu Pâinea Adevărului și bea Vinul Iubirii care sunt.

În felul acesta, a apărut discrepanța între evreii luminii și cei ai lumii, care au fost mai răi decât animalele Pământului. De ce consideri că poporul tău este adormit?

Aș spune din lipsa unei educații sănătoase, din cauza banului și a religiei păgâne.

Poporul tău doarme în spirit din cauza dezinteresului față de lumina spirituală care a coborât la el, pe care tu o strecoți prin filtrul rațiunii și i-o pui la dispoziție. Dat fiind faptul că îi observă valoarea doar câțiva, în frunte cu tine, care, repet, o modelezi în funcție de necesitățile lor, poporul doarme și voi sunteți treji; și

vă delectați cu lumina adevărului, care este mierea Pământului.

Poporul tău este indiferent în fața cunoașterii adevăratei vieți care îl privește direct, în schimb se preocupă cu carnea sa îmbătrânită și legăturile adultere mizerabile. Aici, bărbații au devenit niște libidinoși încrezuți, iar femeile sunt copii mesaline afișate la vânzare, care îi primesc între picioarele lor pe cei care oferă cel mai mult. Înșelăciunea este principala voastră iscusință, iar banul murdărit este zeul căruia vă închinați negreșit.

În iadul pe care l-ați creat, sufletele curate sunt lovite cel mai tare, în funcție de puterea lor, pentru a ceda. Și totuși, ele rămân ferme în iubire și Mă descoperă în interior. Pe acest Pământ, care pare pustiu și gol la prima vedere, am ascuns comori invizibile, neprețuite, încă dinainte ca vreun ochi să-l vadă sau vreun picior să-l calce. Mierea Pământului este identificată de sufletele care se lasă ghidate de Spiritul care sunt, pe care și-o însușesc cu forța și de care nu vor putea fi dezmoștenite în veci.

Căci Eu sunt un Dumnezeu înțelept și blând, care te mângâie chiar și atunci când te lovește, și nu-ți va da niciodată o povară mai grea decât poți duce. Încercările te formează pentru adevărata viață pentru care te-am creat și sunt daruri pentru tine. Fără ele, nu ai fi ajuns la judecata cea dreaptă și nu te-ai fi îndulcit cu mierea lăsată printre voi de Cel Mai Iubit.

Mai presus de domnie, Eu sunt un Tată bun, care face tot ce îi stă în putere pentru trezire. Chiar și grijile și războaiele pe care le intentați au un efect pozitiv asupra voastră. Realitatea durerii este doar un simulacru stăpânit de tiranii minții, care, oricât ar părea de reală la atingere, nu este.

Iată că ne-am apropiat din nou de materie și te-am expus la trăiri traumatizante, cu scopul de a transcrie conținutul celui de-al doilea document. Îmi pare rău, însă, în inima materiei, răul este un element absolut necesar. De aceasta te vei convinge în ziua în care îți vei lăsa trupul în această lume a judecății, iar lumina se va întoarce în lumină, acolo de unde a venit. Aștept cu entuziasm să stăm laolaltă în lumea de sus, pentru a povesti iubirii înfrințate peripeziile trăite și a-i dărui toate comorile asimilate.

Încheiere

Spunea cineva că gândirea profundă îți răpește acea fericire nevinovată de copil, în care gândești puțin și te veselești mult de orice poantă bună sau lipsită de esență umoristică. Eu dau toată fericirea umană pe o singură pagină a acestei cărți dumnezeiești, de care nu sunt vrednic. Stau la fereastra mea și admir ploaia, dar în minte tânjesc după ceea ce îmi lipsește, în loc să mă bucur de ceea ce este. Și amân lucrul din comoditate și latență spirituală.

În ultimii ani m-am obișnuit cu laudele și nu știu dacă mai am inima deschisă sau pură, nici nu-mi mai găsesc răbdarea. Singura mea alinare sunt scrierile și faptul că am rămas pe poziție. Aș fi putut face mai multe, repet în gând nemulțumit, dar nu am reușit și m-am prăbușit. Apostolii au acceptat chiar și moartea de dragul adevărului și nu s-au răzvrătit.

Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Căci Tu m-ai acceptat și iubit așa cum sunt, spre deosebire de lumea rece care mi-a căutat defecte pentru care m-a pedepsit. Pe parcurs am înțeles că, dacă vrei ca omul care ți-a greșit să-și învețe lecția, trebuie să-l sancționezi. Dacă intenționezi să-l transformi într-un om mai bun, ai nevoie să-l ierți, ca, mai devreme sau mai târziu, el să-și amintească blândețea cu care a fost tratat. Amintirea îi va înmuia inima, iar regretul pentru faptele rușinoase săvârșite i-o va curăța. Înțelepciunea l-a determinat să aleagă adevărul și, astfel, a primit lumina.

O viață de calitate se trăiește în pace și claritate și se încheie cu împlinire de sine. Dragostea purtată pentru apropiați este haina imaculată cu care te îmbraci în fața lui Dumnezeu. Iubirea pentru întreaga creație este garderoba divină care îți aparține.

Dacă omul rău este prost și-l ucide pe cel bun, este din cauză că iubirea a împărțit libertatea în mod egal tuturor. Unii au iubit prin intermediul ei, alții au pornit războaie barbare de care fiarele

sălbatică lipsite de inteligență și toate târâtoarele se scârbesc. Un om nu-L poate întrece pe Dumnezeu în lumină, dar a depășit toți diavolii în întunecimea sa de-a lungul istoriei. Vechea preoțime obișnuia să fure copiii familiilor nevoiașе, pe care îi ascundea în catacombele de tortură unde îi schingiuia și le fărâma oasele pe viu, ca înainte de a-și da răsuflarea trupurile să elimine prin gură o substanță toxică de culoare albă, din care casta prepara otrava pe care declara că i-a încredințat-o Dumnezeu. Cu ea îi pedepsea pe locuitorii care nu-și puteau plăti taxa rugăciunii anuale, din care îi forța să bea în văzul mulțimii pe care o mințea că i-a condamnat mâna divină. Prin ce modalități satanice au descoperit nenorociții că în pragul morții sângele unui trup chinuit eliberează o toxină care pune capăt durerii nu-mi pot imagina.

Intenția mea nu este să vă întristez, expunând rușinea lumii la final de capitol, vreau doar să vă fac conștienți și cât mai maturi. Omenirea ar fi rămas la același nivel dezagreabil fără intervenția directă a Tatălui, care a educat creația fără a o forța și constrânge printr-o metodă divină.

În inima materiei primitive, omul luminii nu are autoritate. El poate curăța inima oricărui căutător dacă acela și-o deschide, dar împotriva liberului arbitru nu poate lupta nici Dumnezeu. Căci Dumnezeu a hotărât liberul arbitru și orice încercare de a priva pe cineva de libertate este o acțiune săvârșită de un antidumnezeu.

O plantă crește în ritmul în care i-a fost hotărât și în felul în care s-a dezvoltat și adaptat condițiilor climatice. Ea nu va crește mai repede dacă o vei trage de tulpină, vrând să o lungești. Astfel, o vei rupe, iar forțându-i creșterea cu substanțe concentrate, îi vei scurta existența, îi vei deregla compoziția și anula utilitatea. Dar dacă, în ciuda răutății unora și a crimelor dintre cele mai crude, soarele răsare fără să pună condiții, iar natura se trezește la viață și-i oferă omului tot ce este mai frumos, încep să înțeleg iubirea.

Așa cum prin valva bicupsidă aflată în interiorul ventriculului stâng al inimii pătrunde sângele oxigenat de plămâni cu ajutorul respirației, sânge care este distribuit în întregul corp omenesc, și sufețele pătrund din tărâmul spiritual în inima materiei. La finalul vieții terestre, ele sunt eliberate de carne și se întorc în spirit, tot așa cum sângele dezoxigenat pătrunde prin valva tricupsidă a ventriculului drept și iese prin cea pulmonară, care eliberează aerul înapoi în atmosferă. Aceasta este suflarea de viață dăruită de Dumnezeu. Eu cunosc aceste lucruri pentru că m-au interesat și de aceea le-am primit, dar nu pot obliga pe nimeni să creadă în ele sau să și le atribuie.

Sfârșitul Documentului 2